

קטעים משיחת פנחס תנש"א

1 א. בעמדנו על סף הגאולה האמיתית והשלימה, כמובן מכל סימני הגאולה (כמדובר לאחרונה כמ"פ) – מובן
2 שלכל לראש ישנו מזה הלימוד בנוגע לנחלת וחלוקת ארץ ישראל בפשטות בהגאולה. אבל כיון שעומדים אנו
3 עדיין ברגע שלפני הגאולה, מובן שצריכים ללמוד מזה לימוד גם עתה – כיון שהתורה היא נצחית, הוראה
4 נצחית לכל הזמנים ולכל המקומות.

5 ויש לומר ע"פ הוראת הצמח-צדק ליהודי שרצה לעלות לארץ ישראל לשקוד שם בתורה ועבודה – "מאך דא
6 ארץ ישראל" (=עשה כאן ארץ-ישראל). היות שזה סופר ונתפרסם (ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר) לכאורה מישראל,
7 מובן שמזה נעשה הוראה לכל אחד – שגם כאשר נמצאים "כאן", בחוץ לארץ, ובזמן הגלות (אפילו רגע
8 האחרון שבה) – צריכים "כאן" – במקום וזמן זה – לעשות "ארץ ישראל".

9 וצריך ביאור מהו תוכן העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל" – דלכאורה: ע"פ דין הרי "כאן" (חוץ לארץ) אינו
10 "ארץ ישראל"!¹ שלימות העבודה בתומ"צ דבנ"י היא דוקא בארץ ישראל (כמבואר בכמה מדחז"ל). וגם
11 בהיותנו "כאן", במקום וזמן הגלות, מתפלל יהודי (ופניו כנגד ארץ ישראל) ג' פעמים בכל יום (חול) ו"קבצנו
12 יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו", וכיו"ב,

13 ובפרט בדורות האחרונים ובזמנים האחרונים, ובזמן הכי אחרון – שלפי כל סימני הגאולה הרי "הנה זה
14 (משיח) בא" (כדלקמן סי"א),

15 מהי א"כ תוכן ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל" ?²

16 ובפרט שברגע שלאחרי זה יוצאים כבר מהגלות והולכים לארץ ישראל כפשוטה³.

¹ לכאורה זוהי כענין השאלה – ע"פ הלכה – שא"א לערב ולטשטש בין גלות לגאולה.

² לכאורה כללות הדברים הם בהמשך למבואר בשיחת ש"פ בלק בענין לחיות עם ימוה"מ. ומבאר להלן בשיחה שהכוונה היא להתרגל לגאולה בזמן הגלות (והבאת הגאולה בפועל הוא רק ענין הג' באות 'י' שלהלן) ברם בשיחה דש"פ תבוא, עיקר הדברים הם על הבאת הגאולה בפועל.

[ולחזור עיקר השאלה היא ממבצע בנין שהם ענין דקביעות בחו"ל, כמ"ש להלן בשיחה בנוגע לבתי כנסיות כו'].

³ שם אות ד':

ויש לומר בזה ע"פ ביאורו של הרגצ'ובי, שבתורה ובקדושה "כל דבר אף שהוא הכרחי לכאורה הכל בכוונה מכוון ומצוה ע"פ ה"י. וכפי שהוא בנוגע למסעות בני"י במדבר, שאע"פ שזה ה' הכנה ואמצעי להגיע לארץ ישראל – "הוה המצוה גם עצם ההליכה וכן המקומות שבאמצע הדרך הוה ג"כ מצוה" (כמ"ש "ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה"י"). ועד"ז בכמה עניני קדושה (בעבודת המקדש), הרי ענין שהוא רק הכנה והקדמה (מוכרחת) לענין אחר, מקבל ג"כ חשיבות וגדר דקדושה. וכפי שהוא בנוגע להולכת הדם למזבח, שהגם שההולכה היא רק בשביל העבודה דזריקת הדם על המזבח (שע"פ טבע צ"ל הולכה בשביל זה), הרי הדין הוא שבהולכה גופא ישנה חשיבות וגדר דעבודה, ועד ש"מחשבה פוסלת" בה.

[ולכאורה י"ל בסגנון כזה: שכיון שהכול בשביל תורה וישראל, ותורה וישראל אינם אמצעי, לכן ע"פ תורה גם בגלות יש כוונה עצמית].

שם אות ה':

ככדי שעבודת הכיבוש תהי' בשלימות צריכה היא להיות בכל הפרטים – הן הנכבש והן הכובש: (א) כיבוש הארץ בשלימות הוא כאשר כובשים את כל הארץ (כפי שהי' בכיבוש ארץ ישראל). אם נשאר חלק מהארץ שלא נכבש – הרי הכיבוש כולו אינו בשלימות (גם דחלקי הארץ שכן נכבשו). כפשטות הענין, שאז נשאר סכנה מהאנשים הנמצאים בחלק הארץ שלא נכבש. ועד"ז (ב) מצד הכובש: מתי הכיבוש הוא בשלימות – ובאופן שניכר בגלוי בהנכבש שהוא נכבש לגמרי ע"י הכובש – כאשר הכובש מונח בפעולת הכיבוש בכל כחותיו, בכל פרטי המציאות שלו, וכללות פעולת האדם (הכובש) בעולם היא ע"י ג' הלבושים שלו – מחשבה דיבור ומעשה. אם אין הוא כובש את הארץ עם כל ג' הלבושים – (אלא במעשה בלבד ללא תכנון (במחשבה), וללא הוראות (בדיבור) לפקדי החיל ולהנכבשים, או רק במחשבה ומעשה, וכיו"ב) – חסר בשלימות הכיבוש (ובדרך ממילא – גם בכיבוש דכל הפרטים דמציאות הנכבש).

ולכאורה הכוונה בפשטות, כי אם הנכבש נכבש באופן דהעדר תפיסת מקום לגמרי, הרי גם ימרוד אינו מרידתו מרידה כי אינו תופס מקום. לכן שלימות הכיבוש הוא דוקא שהכובש משקיע עצמו בכיבוש. ועי' לקו"ש חכ"א ע' 14 ואילך.

- ט. בטעם הדבר [מדוע "פנימי" מונח לגמרי בכל עבודה שהוא עושה, אפילו עבודה שהיא הקדמה לדבר אחר⁴] מסביר כ"ק אדמו"ר נ"ע (בשיחה הנ"ל) שני טעמים: (א) זה מורה על אמת ופנימיות – שהיכן שנמצאים ה"ז באמת ובפנימיות. (ב) דוקא ע"י עשיית ההקדמה בשלימות – יקלט אח"כ גם העצם בשלימות⁵. היות שזוהי הקדמה אמיתית (ע"פ תורה), במילא ככל שישקע יותר בהקדמה (ולא יחפז), כך יוכל הוא אח"כ להרבות בהעמקת והרחבת ההבנה בעצם הענין.
- ויש להוסיף, שכיון שהקב"ה קבע את טבע הדברים שלפני שמגיעים לעצם הדבר עוברים קודם הכנה והקדמה (או כמה הכנות), בכדי שהאדם והעולם יתרגל לזה (בלשון החסידות: יעשה כלי לאור המשפיע) – לכן גם ההכנה והקדמה עצמה נוגעת לקליטת עצם הענין בפנימיות, ולכן מקבלת היא חשיבות לעצמה, מעין החשיבות דעצם הענין (תכלית המכוון), וצריכים לעשות זאת בתכלית השלימות, לפני שמגיעים לעצם הדבר⁶.
- ובעומק יותר: כיון שהכוונה דירה בתחתונים היא כוונה אחת מה' אחד [נוסף לזה שכל דבר בעולם נברא בכח העצמות, ש"הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו"⁷] ומילוי כוונה זו בשלימותה מתבצעת ע"י כל פרטי התחתונים – כולל גם הענינים שהם רק הכנה והקדמה לענין אחר – הרי מצד כוונה זו בעצמותו ית', ישנו בכל דבר בעולם (גם הפרטים הטפלים, וההכנות וכו') כח הא"ס, כח העצמות שבדבר, שעושה את הדבר עצמו לענין אמיתי, בעל תכלית וכוונה, ולכן צ"ל בזה העבודה בשלימותה, במחשבה דיבור ומעשה (ודוקא ע"י נשלמת תכלית הדבר כהכנה שמביאה לעצם הענין).
- ובפרטיות יותר עד"ז הוא גם במחשבה דיבור ומעשה עצמם: מחשבה ודיבור הם הכנה והקדמה למעשה – שהמעשה הוא העיקר. אבל ע"י שהם מביאים לידי מעשה, והמעשה מיוסד על המחשבה והדיבור – נפעל גם בהם חשיבות לעצמם. וע"ד כפי שהוא בנוגע לכללות סדר השתלשלות, שע"י העבודה בעשיית דירה בתחתונים (ע"ד ענין המעשה בערך מחשבה ודיבור), שזה בא בכח ועל יסוד הגילויים בעולמות העליונים – נפעלת עלי' וגילוי כח הא"ס גם בעולמות העליונים (אע"פ שמצד עצמן הם "ירידה מאור פניו ית'⁸).

שם אות ו:

ומזה לומדים ונמשך בנוגע לכל עניני העבודה ("פולחנא"), שצ"ל בשלימות בכל כחו – במחשבה דיבור ומעשה, אפילו בצדיק (וביוני) שמבחיין בהחילוק בין מצוות שבמחשבה שבדיבור ושבמעשה, ועאכו"כ באנשים פשוטים, שאינם מבחינים כ"כ בהחילוק, במילא מקיימים הם כל מצוה בפשטות במחשבה דיבור ומעשה שלהם].

⁴ כמ"ש באות ז' שם:

ידוע פתגם כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (שנמסר ע"י בנו יחידו ממלא מקומו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – שפנימי, כל דבר שהוא עושה, ה"ה מונח בזה לגמרי: פעם אחת בהתוועדות הרגיש כ"ק אדמו"ר נ"ע שהבחורים מנגנים ניגון בחפזון, כהקדמה למה שיבוא לאחרי הניגון (אמירת חסידות וכיו"ב). והקדיש לזה שיחה שלימה, שתוכנה הוא, שבעבודתו של יהודי צריך הוא לעשות כל דבר בשלימות. אפילו כאשר מדובר אודות ענין שהוא הקדמה לענין אחר – הרי כאשר נמצאים עדיין במצב זה, צריכים להיות מונחים בזה לגמרי. "בכלל ה"ז עיקר גדול, שהיכן שנמצאים – שיהיו באמת", "היכן שנמצאים שם צריכים להיות כו', כל זמן שעוסק אני בזה צריך אני להיות כאן", ולאח"ז יבואו לענין השני (שעברו ענין זה הוא הקדמה), ויעשו אותו בשלימות.

⁵ ע"י לקו"ש חט"ו ע' 248, וז"ל:

אדה"ז אומר בתניא, שירידת הנשמה למטה היא לא לצורך הנשמה, אלא בכדי לתקן הגוף ונפש החיונית וחלקו בעולם – "לקשרם ולייחדם באוא"ס ב"ה" שע"י תתקיים הכוונה של "נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים". אלא רק, שהיות שהנשמה היא זה שמקיים הכוונה הנ"ל, מגיע לה ע"י "שכר טוב לאין קץ", לפיכך גם לה יש "עלי' גדולה ונפלאה לאין קץ".

⁶ וממשיך:

וכפי שהוא בנוגע לכללות ענין החינוך . .

⁷ ע"י לקו"ש ח"ה ע' 245 והמצוין שם בהע' 38 ללקו"ש ח"ט ע' 157 (בפ"ה הפסוק "גדול ה' ומהולל מאוד בעיר אלקינו"). וע"י ד"ה חזקת והיית לאיש אות ג', מאמרים מלוטט ח"ג ע' רכ"ג.

⁸ שם אות ז':

אע"פ שבתורה נקרא החדש בשם "אב", הרי מנהג ישראל לקרוא לו "מנחם אב", מוסיפים את המלה "מנחם", ויתירה מזה: מתחילים עם "מנחם". ויש לומר אחד הטעמים בזה – כיון ש"מנחם", שמרמז על נחמת הגאולה – הוא הכוונה והתכלית (הירידה בחודש) אב. ויתירה מזה: "מנחם" (גאולה) היא ההתחלה שבאה לפני כל עניני ירידה, כמאחז"ל (ע"ה"פ וירוח אלקים מרחפת על פני המים) שמיד בתחלת הבריאה היתה "רוחו של משיח", כיון שגאולה היא היסוד והכוונה הפנימית של כל הענינים, גם של "אב" מלשון שרש ומקור (בלשון הש"ס – "אבוהן דכולהו"), המקור לכל הענינים (גם עניני קדושה). ויש לומר, שזה נותן אח"כ הכח, שכאשר באה ירידה (בחיצוניות ולפי שעה)

- 1 י. עפ"ז יובן הלימוד מזה בעבודת האדם במקום וזמן זה, בהתאם להוראת הצ"צ (כנ"ל ס"א, לאותו יהודי
2 שרצה לעלות לארץ ישראל ולשקוד שם בתורה ועבודה) – "עשה כאן ארץ ישראל":
- 3 אע"פ ש"כאן" (חוץ לארץ) אינו ארץ ישראל, והעבודה בחוץ לארץ ובזמן הגלות היא הכנה לשלימות העבודה
4 בגאולה האמיתית והשלימה בארץ ישראל (כפי שבני" מתפללים בכל יום) – אבל, כיון שהיותנו בגלות בחוץ
5 לארץ בודאי אינו מקרה נקריה ח"ו, אלא בהשגחה פרטית, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" – ישנה כוונה
6 ותכלית במקום ומצב זה עצמו, שקשורה והיא מעין כללות הכוונה והענין (ארץ ישראל) שלשמו העבודה
7 בגלות היא הכנה,
- 8 ולכן צריך יהודי לעבוד עבודתו "כאן" – במקום ובזמן זה – בתכלית השלימות (ע"פ כל הכחות והאפשריות
9 במעמדו ומצבו) במחשבה ודיבור ומעשה, כ"פנימי" שמונח לגמרי בעבודה בה הוא מתעסק עכשיו (ואינו
10 חושב בשעת מעשה אודות עבודה אחרת שתבוא לאח"ו)⁹;
- 11 ומהו תוכן הכוונה דעבודתו "כאן" – לעשות דירה לו יתברך בתחתונים, ובלשון הצ"צ: "עשה כאן ארץ
12 ישראל", לעשות ממקום (וזמן) זה ארץ שבה ניכר בגלוי יהדות (ישראל). היות שיהודי הוא "ישראל" בכל
13 מקום שהוא – יש בכחו לעשות מהמקום בו הוא נמצא (דוגמת) "ארץ ישראל", ובפרט בבתי כנסיות ובתי
14 מדרשות¹⁰ בחוץ לארץ (בבל) שעתידין שיקבעו בארץ ישראל.
- 15 ויתירה מזה: דוקא ע"ז שעושים את העבודה בשלימות "כאן" (במקום וזמן הגלות), מונחים לגמרי בעבודה
16 במחשבה דיבור ומעשה שלו – הרי זה גופא מרגיל את האדם ומביא אותו להתכלית (שלשמה הוא עושה את
17 העבודה "כאן") – העבודה בארץ ישראל כפשוטה בגאולה האמיתית והשלימה. ע"ד מאחז"ל שהמצוות בזמן
18 הזה הם "ציונים", ש"כשאתם חוזרים לא יהיו לכם חדשים".
- 19 ובפרט שמדובר אודות הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, שענינה הוא כשמה: אמת ושלימות בכל הענינים,
20 בכל פרטי מציאות האדם והעולם. ומזה מובן, ששלימות הגאולה (שענינה הוא גילוי השלימות בכל פרט, גם
21 בענינים שהם רק הכנה לדבר אחר) תלוי בזה גופא שבהיותנו "כאן" עבודת האדם היא בשלימות המחשבה
22 דיבור ומעשה שלו, "עשה כאן ארץ ישראל" (ולא באופן שניכר שהוא מתכוון לדבר אחר); ודוקא העבודה
23 בשלימות "כאן" (עד כמה שרק יכולים לעשות שם את העבודה בשלימות), מרגילה את האדם (ומביאה אותו)
24 לשלימות העבודה בארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה.
- 25 ועפ"ז מובנת ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל": הגם שנמצאים בגלות וברגע לאחר זה באה הגאולה והולכים
26 לארץ ישראל – (א) צריכה העבודה ברגע זה במקום זה – "כאן" – להיות בשלימות ע"פ המצב העכשווי
27 והמקום הנוכחי, (ב) העבודה צריכה להתבטא ב"עשה כאן ארץ ישראל", להכניס "כאן" (במקום וזמן זה)
28 "ארץ ישראל", את שלימות מצב הגאולה – ע"ד "פנימי" שמכניס שלימות בכל פרט בעבודתו (גם בהענינים
29 שהם רק הכנה לדברים אחרים), ו(ג) זה גופא מרגיל את בני" לגאולה, עד שזה מביא את הגאולה השלימה
30 כשכל בני" חוזרים לארץ ישראל כפשוטה, ועתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות (ע"י העבודה ד"עשה
31 כאן ארץ ישראל" עכשיו).

יוכלו לגלות בה שכל ענינה הוא (לא רק הקדמה לדבר אחר, אלא זה גופא ענינה) – העלי" (מנחם) שבוה. כידוע שהענין ד"גאולה" מורכב מ"גולה" בתוספת אל"ף, כיון שע"י הגילוי דאלופו של עולם בגלות עצמה – נעשה זה גופא "גאולה".

שהנקודה בזה היא, שהיות שהגלות היא חלק מהכוונה, לכן להרגיש גם בזמן הגלות שזוהי הכוונה. משא"כ אם כל מציאות הגלות הוא רק כדי להתגבר עלי" כדי לגלות את כח הבל"ג של אלקות. וע"י לקו"ש ח"י"ז שמיני א'. ברם הרגשת הכוונה שגם הגלות היא חלק מהכוונה שייך רק במצב שאין הגלות מנגדת לקיום התומ"צ, משא"כ בזמן שהגלות מנגדת, א"א להרגיש שהיא עצמה חלק מהכוונה.

[בנוגע להרגשת הכוונה גם בזמן הגלות, יש להעיר מדוגמא לדבר בענין קירוב היהדות, ע"י לקו"ש חל"ג ע' 147].

⁹ להעיר בכ"ז מד"ה אך בגורל תשל"ה אות ז' (מאמרים מלוקט א').

¹⁰ ענין דקביעות.

- 1 יא. נמצאים אנו עכשיו באלף הששי (שהוא כנגד יום הששי), ובו גופא – "ערב שבת לאחר חצות", וע"פ כל
 2 סימני הגאולה נמצאים אנו כבר ממש אצל הגאולה, וכפי שהודיע, פירסם והכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר
 3 סיימו הכל, כולל גם "לצחצח הכפתורים", וסיימו גם את "עמדו הכן כולכם", דהיינו, שכבר "הכל מוכן
 4 לסעודה", וכבר מוכנים לגשת לשולחן, ולאכול את סעודת לוי'תן ושור הבר, כיון ש"הנה זה (משיח) בא",
 5 תיכף ומיד ממש!
- 6 יב. כיון שהגאולה עדיין לא באה ברגע זה, ובהשגחה פרטית נמצאים אנו עדיין "כאן", במקום וזמן זה –
 7 בודאי צריכים לנצל זאת לקיים את ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל", כנ"ל.
- 8 ובמיוחד כאשר נמצאים . . בזמן שבו כבר "הכל מוכן לסעודה" ונמצאים על סף הגאולה וחלוקת ארץ ישראל
 9 בפשטות – צריך כל אחד להוסיף עוד יותר בעבודתו ד"עשה כאן ארץ ישראל", כל אחד ואחת, אנשים נשים
 10 וטף, במקומו ומצבו הוא, ולעשות זאת בתכלית השלימות במחשבה דיבור ומעשה שלו – ועי"ז להתרגל
 11 לשלימות דמצב הגאולה (כנ"ל).
- 12 יג. לכאור"א מישראל יש את חלקו ושליחותו בעולם שנתן לו הקב"ה. אחד הוא בעל עסק (מ"זבולון), ואחר
 13 ענינו לימוד התורה ("יששכר"), וכיו"ב, ובכל סוג גופא – יש לכל אחד חלק ושליחות אחרת בעולם. וכל אחד
 14 נמצא בחלק מסויים בעולם – שאליו הוליך אותו הקב"ה ("מה' מצעדי גבר כוננו"), כיון ששליחותו היא דוקא
 15 במקום זה.
- 16 ועד"ז בנוגע לזמן – לכל רגע, כל שעה, כל יום, כל חודש, כל שנה, וכל תקופה – ישנה עבודה ושליחות
 17 מסוימת.
- 18 והגם שכל נקודה במקום וכל רגע בזמן, ושליחותו של כל אחד בעולם – היא רק חלק קטן מכל העולם, כל
 19 המקומות וכל הזמנים, ולפעמים יכול אדם לחשוב: כיצד ה' אילו ה' הוא נמצא במקום אחר בזמן אחר, יתכן
 20 שעבודתו היתה באופן אחר, ואולי אפילו באופן טוב יותר מכפי שהיא עתה, וכיו"ב;
- 21 ועד"ז יכולה להשאל השאלה: כיון שעבודתי היא רק בפינה קטנה בעולם, ובפרט שבפרט – למאי נפק"מ כ"כ
 22 כיצד אתנהג בזה, ועאכו"כ שלכאורה אין לזה – לדעתו – שום השפעה על כל העולם?
- 23 ויתירה מזה – שואל הוא: כיצד תובעים ממנו שיביא את הגאולה – גאולה כללית לכל העולם – בו בזמן
 24 שעבודתו היא רק חלק קטן בעולם (במקום ובזמן)?!
- 25 אומרים לכאור"א מישראל, יש לך הוראה מנשיא דורנו – "עשה כאן ארץ ישראל": עבודתך צריכה להתבטא
 26 – לא במחשבה אודות מה שנעשה בקצה אחר של העולם ובזמן אחר בפני עצמם ולתועלת נפרדה – אלא
 27 להיות שקוע לגמרי (במחשבה דיבור ומעשה) בעשיית "כאן ארץ ישראל" – במקומך הפרטי ובכל רגע מזמנך
 28 הפרטי.
- 29 ודוקא עי"ז תפעל גם בכל העולם (בכל מקום ובכל זמן) – כיון שבחלקך בעולם נכללים כל חלקי העולם,
 30 כמובן מזה ש"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", שכיון שכל העולם נברא בשבילו, הרי מובן
 31 שיש בכחו לפעול בכל העולם, עי"ז שהוא – בחלקו הפרטי – כולל בתוכו את כל העולם כולו (כמ"ש "ואת
 32 העולם נתן בלבם").
- 33 והגם שעבודתו היא רק בקו אחד וכיו"ב¹¹ – הרי באמת כולל כאור"א מישראל בתוכו את כל קוי העבודה . .

¹¹ בחצי ריבוע שם:

[כדמוכח גם מיהודים וצדיקים שכבר סיימו את שליחותם בעלמא דין, וכיון שכל ישראל בחזקת כשרות צריכים לומר שהם (חלקם עכ"פ)
 קיימו בשלימות את שליחותם בעולם, אע"פ שלא ה' זה בכל קוי העבודה]

- 1 ומזה מובן, שכאו"א מישראל – מה שרק תהי' שליחותו בעולם – יש בכחו לעשות "כאן (כל) ארץ ישראל",
 2 ועי"ז – לפעול כך בכל העולם כולו . . עבודתו הפרטית (כאשר הוא עושה אותה בשלימות לפי כחו) כוללת
 3 בתוכה את כל עניני העבודה וכל חלקי "ארץ ישראל".
- 4 ועפ"ז מובן גם, שלכאו"א מישראל ישנה האחריות להביא את הגאולה לכל העולם כולו – כיון שע"ז שהוא
 5 עושה את עבודתו הפרטית בשלימות (במחשבה דיבור ומעשה), אפילו בפרט שבפרט – ברגע אחד ובמקום
 6 אחד ("כאן"), יש בכחו להפכו ל"ארץ ישראל", ועי"ז לפעול ולהביא את הגאולה השלימה בכל העולם!
 7 ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך כאו"א מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את
 8 עצמו במצב ורגש של גאולה, ע"י הפיכת יומו הפרטי ל"יום גאולה (פרטית)", והפיכת מקומו הפרטי – ל"ארץ
 9 ישראל", עי"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.
- 10 יד. וכתוצאה משלימות עבודתו הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) – ה"ז צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד
 11 "הגורל הי' מדבר", שכיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל", מתוך חיות
 12 פנימית – מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" אצל
 13 בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועאכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי שיכול להגיע אליו,
 14 וכיון שזה בא מפנימיותו, מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב ופועלים פעולתם, ועאכו"כ
 15 עי"ז שמראה דוגמא חי' מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים – "הגורל הי' מדבר".
- 16 טו. עי"ז שבנ"י עושים את העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל" בשלימות, להתרגל להגאולה – ניכנס תיכף ומיד
 17 ממש מתוך ריקוד לגאולה, ונלך כולנו בריקוד לארץ ישראל, ונטול חלק בחלוקת ארץ ישראל לע"ל "לשלשה
 18 עשר שבטים", ע"י הקב"ה בעצמו, "הקדוש ברוך הוא מחלק להם בעצמו", ו(כנ"ל) עתידה ארץ ישראל
 19 שתתפשט בכל הארצות.
- 20